

at der ogsaa kunde finde en Kapitaludbetaling Sted, men det findes ikke optaget i Regeringsforlaget, som havde — modsat Kommissionen — adopteret „Signingsystemet“ i Stedet for „Dækningssystemet“; den eneste Form var Livrenten. Paa den Basse var imidlertid en ung Arbejder, som maatte sige ikke har nogen Indtægt eller en meget ringe Indtægt, meget ilde stædt, og han vilde efter det oprindelige Forslag i Virkeligheden heller ingen Ting faa, hvis han blev Arbejdsinvalid. Det blev senere rettet, efter at jeg havde gjort opmærksom derpaa, og der blev foreslaaet, at han lige som de andre kunde faa indtil to Tredjedele af sin Arbejds løn, som dog ikke maatte sættes under ca. 400 Kr. — 500 Kr. i Kjøbenhavn tror jeg, 400 Kr. i Købstæderne og 300 Kr. paa Landet. Men det foreslaar jo ikke. Hvis en attenaarig mister begge Ben, og han saa faar to Tredjedele af 400 Kr. kan han jo ikke leve. Og der er jo ingen Anledning til at sige, at fordi han kun er 18 Aar, saa er Tabet af hans tvende Lemmer mindre værd, end det vilde være for en ældre Arbejder. Hans Arbejdssevne havde endnu ikke faaet saa stor Værdi, men den vilde have faaet den, hvis han ikke havde mistet Førligheden. Dernæst fandt vi heller ikke, at det socialt var tilfredsstillende. Ved at anstille nogle Prøver paa Virkningerne af de Bestemmelser kom vi til ret mærkelige Resultater. Det lyder vel saa bestikkende: indtil to Tredjedele af Arbejds lønnen i aarlig Pension, og hvis Manden dør, saa og saa meget til Enken og saa og saa meget til Børnene. Men jeg opstillede bl. a. følgende Eksempel efter Lovforlaget: Hvis vi tænke os en Arbejder med 750 Kr. i Arbejdsfortjeneste, der ved et Ulykkestilfælde i en af de foreslaaede forsikringspligtige Virksomheder mister begge Ben, og som af Anstaltens Bestyrer erklæres for Helinvalid, da vil han kunne paaregne Lovens højeste Invalidforsørgelse, to Tredjedele af Arbejdsfortjenesten, svarende til 500 Kr. om Aaret Aaret efter — eller tidligere — „sætter jeg“, afgaar han imidlertid ved Døden, og for at præcisere, at Ordene „som følge af et Ulykkestilfælde“ i alt Fald ikke vilde blive anvendte paa hans Død, ville vi tænke os, at han netop omkommer ved et nyt Ulykkestilfælde — han bliver f. Eks. overført. Loven siger da, at Anstaltens Udredelse af de 500 Kr. aarlig straks ophører; hans Enke og Børn erholde altsaa fra samme Stund intet, absolut intet af Anstalten. Denne Mand's Helinvaliditet have de forenede Arbejdsgivere gennem Anstalten afgjort med de 500 Kr. „eller endnu mindre“ —

hvis han ikke har levet et Aar —, der ere blevne ham udbetalte i det korte Tidrum, der er hengaaet fra hans Forsørgelses Begyndelse til hans Død. Det kan ikke nægtes, at det har været billigt i en vis Forstand, men er det ikke ubilligt i en anden og er det ikke især i høj Grad utilfredsstillende „socialt“ set? For denne Mand repræsenterede det første Ulykkestilfælde Tabet af hans eneste Kapital, hans Arbejdssevne; det udred ham af hans Virksomhed, af hans Livsødsbaner, det forvandlede ligesom hans hele Liv og greb i den Grad ind i hans Tilværelse paa ethvert Punkt, at det næsten ikke vil være muligt at tænke sig hans Død uden en Arvsagsforbindelse med hans Ulykkestilfælde, men ikke en umiddelbar. Vilde han f. Eks. i det valgte Tilfælde være bleven overført, hvis han ikke havde været Krøbling? Rimeligvis ikke. Repræsenterede de 500 Kr. eller mindre, som han har erholdt, da virkelig, hvad vor Socialreform burde tilfigte? Eller er det et uønskeligt Resultat af en human Lovgivning, at den paatvinger hans Enke den Betragtning, at det havde været en Lykke, om hendes Mand var omkommen i Stedet for at blive Krøbling, eftersom hun da vilde være bleven forsørgelsesberettiget selv, medens nu det nye Ulykkestilfælde ikke blot ikke bringer hende nogen Forsørgelse, men berøver hende saavel Manden og Faderen som den Forsørgelse, hun erholdt gennem hans Livrente. Er denne Anke ikke berettiget? Familien mister ved den paagældende pensionsberettigedes Død enhver Støtte og maa da siges at have mistet den Forsøger, hvem man har givet denne Understøttelse, ogsaa for at han skulde forsørge sin Familie. Dogist er Systemet heller ikke rigtigt, for saa vidt Arbejdsgiverens Forpligtelse angaar. Naar man i en saadan Lov vil fasthætte en Arbejdsgivers Forpligtelse, har man virkelig kun at gøre med det Forhold, at den paagældende Arbejder bliver Invalid eller dør ved en Driftsulykke; men hvor mange Børn denne Arbejder har, er dog virkelig noget, som hverken vedrører hans Arbejdsforhold, hans Arbejds løn eller hans Arbejdssevne. Arbejdsgiveren har sluttet den Arbejdsaftale med ham i Henhold til hvilken han bliver forpligtet, og sluttet den uden Hensyn til Antallet af Familienmedlemmer; derfor skal man heller ikke i Tilfælde af Ulykke spørge om Antallet af Familienmedlemmer, og det gjorde Regeringsforlaget heller ikke i det Tilfælde, Manden forblev i Live efter Ulykkestilfældet. Regeringsforlaget spurgte kun om Antallet af Familienmedlemmer, hvis Manden var død; levede